

Juridisch bulletin

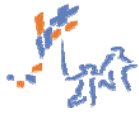

Rechtspraak 2005

Inhoud

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen	5
2. Arbitragehof.....	6
2.1. Arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005, A.R. nr. 13/2005, nr. 2890 (wezenbijslag – begrip verlatting – verjaring van de terugvordering van ten onrechte betaalde kinderbijslag).....	6
2.2. Arrest van het Arbitragehof van 16 februari 2005, A.R. nr. 2955, nr. 35/2005 (artikel 20 Handvest van de sociaal verzekerde – intresten van rechtswege – begrip ‘opeisbaarheid’ – Fonds voor Beroepsziekten).....	9
2.3. Arrest van het Arbitragehof van 21 december 2005, arrest nr. 196/2005 (artikel 17, tweede lid, van het Handvest van de sociaal verzekerde – geen terugvordering ingeval van een administratieve fout – geen onderscheid naargelang een openbare of private socialezekerheidsinstelling aan de basis ligt)	11
3. Hof van Cassatie	13
3.1. Arrest van het Hof van Cassatie van 9 mei 2005, E.R. v. K.39, onuitg., nr. S.04.0183.N/1 (artikel 47 KBW – artikel 962 Ger. W. – rechter oordeelt autonoom over de al dan niet aanstelling van deskundige).....	13
3.2. Arrest van het Hof van Cassatie van 19 september 2005, Y.H. en A.K. t/ K.9, onuitg., nr. S.04.0186.F (kind dat lessen volgt in het buitenland – oude artikel 52, 1 ^{ste} lid KBW – begrip).....	15
4. Arbeidshoven	17
4.1. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 20 januari 2005, S.V.G. v. K. 39, onuitg., A.R. nr. 2020085 (lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid – deskundigenonderzoek – opmerkingen geformuleerd buiten de gestelde termijn).....	17
4.2. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 10 februari 2005, FOD v. K. 99 en D.Y., en F.Y., onuitg., A.R. nr. 2030323 en 2030324 (ministeriële afwijking – rechtmatigheidscontrole en marginale beleidscontrole door de rechter)	19
4.3. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 23 februari 2005, K. 35 v. D.B., onuitg., A.R. nr. 2030380 (lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid – tergend en roekeloos geding).....	21
4.4. Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 23 maart 2005, K. 2 v. A.M., onuitg., A.R. nr. 45516 (Algemene Overeenkomst over de sociale zekerheid tussen België en Algerije).....	22
4.5. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 13 april 2005, K.39 v. P.J. en D.M., onuitg., A.R. nr. 2040516 (artikel 120 KBW – toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd)	23
4.6. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 22 juni 2005, K.43 v. J.J., onuitg., A.R. nr. 2040767 (artikel 120 KBW – verjaringstermijn – hervorming van het tussenvonniss – beperking van de deskundigenopdracht).....	25

4.7.	Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 14 september 2005, D.N. t/ K.39, A.R. nr. 40420 (oud artikel 62, § 3 KBW – kind helpt één van de ouders mee in het huishouden – voorwaarden – Marokkaanse rechtsfiguur ‘KAFALA’)	26
4.8.	Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 26 oktober 2005, K.19 v. Q.A.-M. en W.O., onuitg., A.R. nr. 46.181 (artikel 11 HSV – verzamelen van ontbrekende inlichtingen – artikel 3 HSV – verstrekken van nuttige inlichtingen)	27
4.9.	Arrest van het Arbeidshof van Luik van 6 december 2005, 13de kamer, Juridat, B.D. t. K. 41 (Artikel 17, 2de lid van het Handvest van de sociaal verzekerde – geen terugvordering in geval van administratieve fout – kinderen opgevoed in het buitenland – niet toepassen van de Conventie van Washington – artikel 52, KBW)	28
4.10.	Arrest van het Arbeidshof te Luik van 14 december 2005, Proc. Gen. t/ H.F. en t/ K.32, Juridat, A.R. nr. 3.800/05 (artikel 56bis, § 2 KBW – het feit zelf van de samenwoning van de overlevende ouder moet vastgesteld worden door het fonds opdat het wettelijk vermoeden van een feitelijk gezin geldt – onwettige verklaring – ongeldig bewijs)	29
4.11.	Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 21 december 2005, J.A. t. RKW, RG 46.429 (Artikelen 1239 en 1240 van het Burgerlijk Wetboek – de betaling verricht aan de kennelijke schuldeiser wordt beschouwd als bevrijdend)	30
5.	Arbeidsrechtbanken	31
5.1.	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Tongeren van 8 februari 2005, Z.C. v. K. 17, onuitg., A.R. nr. 1668/2003 (onverschuldigd betaalde kinderbijslag – bedrog – integrale inhouding)	31
5.2.	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Turnhout van 11 februari 2005, D.P. v. K. 17, onuitg., A.R. nr. 25.781 (tegemoetkoming voor hulp aan derden – geen vervangingsinkomen)	32
5.3.	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 21 februari 2005, K. 70 v. D.W., onuitg., A.R. nr. 70448/04 (werkzoekende schoolverlater – overschrijding inkomstenlimiet)	33
5.4.	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge van 2 maart 2005, C.D.S.M. v. Landsbond der Christelijke mutualiteiten, onuitg., A.R. nr. 111.110 (artikel 17, 2 ^{de} lid Handvest van de Sociaal Verzekerde – moet herzieningsbeslissing een verbindend en uitvoerbaar karakter hebben – prejudiciële vraag aan Arbitragehof)	34
5.5.	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde van 8 maart 2005, V.O.R. v. K.35, onuitg., A.R. nr. 65.220 (artikel 120bis KBW – terugvordering van onverschuldigde kinderbijslag – geen stuiting van verjaring)	36
5.6.	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 11 maart 2005, V.S.M. v. K.80, onuitg., A.R. nr. 363.326 (artikel 50ter KBW – terugvordering van onverschuldigde kinderbijslag – artikel 120bis KBW – geen bedrog in hoofde van betrokkenen – toepassing van vijfjarige verjaringstermijn)	37
5.7.	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 15 april 2005, K.A. v. K.17, onuitg., A.R.nr. 370.890 (co-ouderschap enkel van toepassing als kinderen Belgische nationaliteit hebben – artikel 17 HSV – vergissing in hoofde van het kinderbijslagfonds – geen terugvordering mogelijk)	38
5.8.	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Tongeren van 10 mei 2005, K.N. v. K.2, onuitg., A.R. nr. 1386/97 (artikel 1410, § 2 Ger. W. – testamentaire beschikking inzake kinderbijslag – onoverdraagbaarheid)	39

5.9. Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 13 mei 2005, K. 13 t. H.M., onuitg. A.R. nr. 7044/04 (verjaring – artikel 120bis KBW – verkorting van de verjaringstermijn).....	40
5.10. Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 27 mei 2005, L.G. t. K. 2, onuitg., A.R. nr. 333.491 (gerechtelijke erkenning van de ongeschiktheid van een kind – verwijlinteressen)	41
5.11. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde van 16 juni 2005, S.S. v. K.43, onuitg., A.R. nr. 51.315 (artikel 69, § 1, 1 ^e en 3 ^e lid KBW – kinderbijslag wordt retroactief aan vader toegekend).42	
6. Andere	43

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

/

2. Arbitragehof

2.1. Arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005, A.R. nr. 13/2005, nr. 2890 (wezenbijslag – begrip verlating – verjaring van de terugvordering van ten onrechte betaalde kinderbijslag)

<http://www.arbitrage.be>

Artikelen 56bis, §2, 4de lid, KBW – begrip verlating - Omzendbrief nr. 393 van 9 november 1981 van de Minister van Sociale Zaken – Geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet Artikel 120bis, KBW – Verjaring van de terugvordering van ten onrechte uitbetaalde kinderbijslag – Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

Bij vonnis van 9 januari 2004 heeft de Arbeidsrechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld:

1. *“Schendt artikel 56bis, § 2, vierde lid, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat de voorwaarde van verlating van het rechtgevende kind (die vereist is voor het behoud, in zijn voordeel, van de toekenning van de kinderbijslag voor wezen in geval van een nieuw huwelijk of hersamenstelling van een feitelijk gezin door de overlevende ouder) moet worden beschouwd als niet vervuld wanneer het bedrag van het onderhoudsgeld van die laatste, dat bestemd is voor de opvoeding en het onderhoud van het kind – die verzekerd worden buiten het genoemde gezin, waarvan het kind is uitgesloten –, hoger is dan het bedrag dat gelijk is aan het verschil tussen de bedragen aan kinderbijslag toegekend tegen de tarieven van respectievelijk de artikelen 50bis en 40 van de voormelde samengeordende wetten?”*

Enkel indien een wees “verlaten” is door zijn overlevende ouder kan hij kinderbijslag blijven genieten aan de verhoogde schaal in geval van nieuw huwelijk of het vormen van een nieuw gezin van de overlevende ouder.

Bij gebrek aan een definitie in de wet ging de ministeriële omzendbrief nr. 393 ervan uit dat een kind verlaten is onder de dubbele voorwaarde dat de overlevende ouder geen relaties meer met hem onderhoudt en dat hij niet enkel financieel tussenkomt in zijn onderhoudskosten voor een bedrag dat lager moet zijn dan het verschil tussen de verhoogde wezenbijslag en de gewone schaal van de kinderbijslag.

Volgens de Arbeidsrechtbank van Brussel leidt deze interpretatie tot een onderscheid tussen wezen verlaten door een overlevende ouder, naar gelang deze al dan niet in staat is om hen een onderhoudsuitkering te betalen die groter is dan het verschil tussen de verhoogde en de gewone schaal van de kinderbijslag. Deze interpretatie zou de voorrang geven aan een bijstandslogica, wat de rechtbank in tegenspraak lijkt met de verzekeringslogica waarop de algemene regeling van de kinderbijslag berust.

Het Hof was van mening dat het verschil in behandeling tussen de twee categorieën van wezen verlaten door hun overlevende ouder berust op een objectief criterium: de onderhoudsbijdrage van de overlevende ouder overschrijdt al dan niet het bedrag van het verschil tussen de verhoogde en de gewone bijslag.

Dit criterium is relevant in verhouding tot het nagestreefde doel: het is niet onredelijk om het voordeel van de verhoogde kinderbijslag op te heffen als de overlevende ouder een nieuw huwelijk aangaat of een nieuw gezin vormt, zonder oog te hebben voor de economische gevolgen van deze gebeurtenis. Het is evenmin onredelijk om het voordeel van de verhoogde wezenbijslag bij wijze van uitzondering voor te behouden aan de wees wiens overlevende ouder, die een nieuw huwelijk aanging of een nieuw gezin vormde, hem zou hebben uitgesloten van deze nieuwe gezinscel, zodat de wees door de wet wordt beschouwd als verlaten, wat met name impliceert dat de bijdrage uitgekeerd door de overlevende ouder lager is dan het verschil tussen de verhoogde en de gewone schaal van de kinderbijslag.

2. *“Schendt artikel 120bis van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, door de discriminatie waartoe het aanleiding geeft onder sociaal verzekerden naar gelang van het stelsel waaronder de sociale prestaties die zij ontvangen, vallen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet verwijst naar de termijnen die zijn vastgelegd bij artikel 30 van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers wat betreft de verjaringstermijnen voor het recht op terugvordering van ten onrechte uitbetaalde uitkeringen :*

- *enerzijds, door de gewone verjaringstermijn vast te stellen op vijf jaar, terwijl artikel 30 van de voormelde wet die vaststelt op drie jaar, of op zes maanden indien de betaling enkel het gevolg is van een vergissing van de instelling of de dienst waarvan de betrokkene zich normaalgesproken geen rekenschap kon geven;*
- *anderzijds, doordat het geen verjaringstermijn bepaalt voor de terugvordering van kinderbijslag die ten onrechte werd verkregen door bedrieglijke handelingen of door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen, terwijl artikel 30 van de voormelde wet de verjaringstermijn voor sociale prestaties die onder die voorwaarden onterecht werden verkregen, tot vijf jaar beperkt?”*

Artikel 120bis, 1ste lid, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders voorziet dat de terugvordering van ten onrechte uitbetaalde bijslag verjaart na vijf jaar, vanaf de datum waarop de betaling is verricht.

Deze bepaling stelt aldus een regeling vast die verschilt van de algemene regel bepaald door artikel 30, §1, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, die de termijn vastlegt op drie jaar, maar terugbrengt tot zes maanden wanneer de betaling enkel voortvloeit uit een vergissing van de instelling of de dienst, waarvan de betrokkene zich normaal gesproken geen rekenschap kon geven, en de verjaringstermijn voor de terugvordering van ten onrechte ontvangen bijslag na valse of opzettelijk onvolledige verklaringen en bedrieglijke handelingen brengt op vijf jaar, waar artikel 120bis van de Kinderbijslagwet de termijn ervan niet preciseert.

De wetgever heeft er aldus voor gezorgd te verhinderen dat sociale uitkeringen, wanneer ze ten onrechte zijn ontvangen, zouden kunnen teruggevorderd worden binnen de termijnen van het gemeen recht. Hij wilde rekening houden met het feit dat de aard en de toenemende techniciteit van de normatieve teksten die ons stelsel van sociale zekerheid regelen een specifieke oplossing opleggen voor het probleem van de terugvordering van onverschuldigde bedragen in verhouding tot de principes van het burgerlijk recht (Parl. Doc., Senaat, 1979-1980, 508, nr. 1, p. 25). Hij legde overigens de verjaringstermijn vast op vijf jaar wanneer de onverschuldigde betaling verricht was in geval van fraude, bedrog of frauduleuze handelingen.

Ook al vormen deze bepalingen maar de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers die elke bijzondere wetgeving zou moeten toepassen, dan nog kan niet toegelaten worden dat een onverschuldigd bedrag zou teruggevorderd worden van de gerechtigden op kinderbijslag die sociaal verzekerd zijn in de zin van de artikelen 1, §1, 3 en 6 en 21, §1, 6° van de wet van 29 juni 1981, binnen een termijn van vijf jaar als de onverschuldigde betaling niet is verbonden aan fraude, en gedurende tien jaar, bij gebrek aan aanwijzing in artikel 120bis van de Kinderbijslagwet, als het onverschuldigde bedrag wel is verbonden aan fraude.

Momenteel wordt aan deze problematiek een grondig onderzoek gewijd.

2.2. Arrest van het Arbitragehof van 16 februari 2005, A.R nr. 2955, nr. 35/2005 (artikel 20 Handvest van de sociaal verzekerde – intresten van rechtswege – begrip ‘opeisbaarheid’ – Fonds voor Beroepsziekten)

<http://www.arbitrage.be>

Bij arrest van 11 maart 2004 inzake de Belgische Staat (Fonds voor Beroepsziekten) tegen R.B. heeft het Arbeidshof te Antwerpen de volgende prejudiciële vragen gesteld:

“1. Schendt artikel 20 van de wet van 11 april 1995 tot uitvoering van het Handvest van de Sociaal Verzekerde, van toepassing op de ambtshalve herzieningen van de tegemoetkomingen in het kader van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien het in die zin wordt geïnterpreteerd:

- *dat het recht op verwijlintresten slechts van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbenden die de toekenning van die tegemoetkoming uitsluitend verkrijgen krachtens een administratieve ambtshalve herziening van de Belgische Staat, Bestuur van de Maatschappelijke Integratie,*
- *met uitsluiting van diegenen die gedwongen zijn in rechte op te treden voor de gerechtelijke instanties en wier tegemoetkomingen zullen worden uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare gerechtelijke beslissing, waarbij de administratieve beslissing, n.a.v. een ambtshalve herziening wordt tenietgedaan, en een hogere tegemoetkoming wordt toegekend aan de gehandicapten, en waarbij enkel de moratoire intresten verschuldigd zijn met toepassing van artikel 1153 van het Burgerlijk Wetboek, desgevallend de gerechtelijke intresten, en niet de verwijlintresten vanaf de datum van opeisbaarheid die in beginsel in het Handvest van de Sociaal Verzekerde in aanmerking wordt genomen ?*

2. Leidt dergelijke interpretatie tot een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin dat artikel 20 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde (van toepassing op de toekenning van de tegemoetkomingen ingevolge ambtshalve herzieningen) geen verwijlintresten kan opleveren indien aan de gehandicapte krachtens een rechterlijke beslissing een hogere tegemoetkoming wordt toegekend, terwijl een sociaal verzekerde rechthebbende die lijdt aan een beroepsziekte, in dezelfde omstandigheden, wél aanspraak kan maken op deze verwijlintresten gelet op de rechtspraak van het Arbitragehof (arrest 78/2002 van 8 mei 2002) ?”

De twee aan het Hof gestelde prejudiciële vragen betreffen de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van artikel 20 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het Handvest van de sociaal verzekerde, toegepast op de tegemoetkomingen die in het kader van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap worden toegekend.

Het verwijzende rechtscollege vraagt aan het Hof allereerst of artikel 20 van de wet van 11 april 1995 al dan niet bestaanbaar is met het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het recht op intresten van rechtswege waarin die bepaling voorziet, slechts van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbende die de tegemoetkoming aan personen met een handicap verkrijgt krachtens een ambtshalve herziening van zijn situatie door het Bestuur van Maatschappelijke Integratie van de Belgische Staat, met uitsluiting van diegenen aan wie die tegemoetkoming wordt uitbetaald ter uitvoering van een rechterlijke beslissing waarbij de ambtshalve administratieve herziening wordt tenietgedaan en waarbij een hogere tegemoetkoming wordt toegekend. In het tweede geval zouden in die interpretatie enkel de verwijlintresten verschuldigd zijn vanaf de aanmaning tot betaling, met toepassing van artikel 1153 van het Burgerlijk Wetboek, terwijl in het eerste geval de intresten van rechtswege vanaf de datum van opeisbaarheid van de prestaties verschuldigd zijn.

Het verwijzende rechtscollege vraagt vervolgens de situatie te vergelijken van, enerzijds, de persoon met een handicap wiens tegemoetkoming wordt uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare rechterlijke beslissing waarbij de ambtshalve administratieve herziening wordt tenietgedaan en waarbij een hogere tegemoetkoming wordt toegekend, die in voormelde interpretatie geen aanspraak zou kunnen maken op de intresten van rechtswege waarin artikel 20 van de wet van 11 april 1995 voorziet, en, anderzijds, een sociaal verzekerde rechthebbende die lijdt aan een beroepsziekte en die, gelet op het arrest nr. 78/2002 van het Hof, in dezelfde omstandigheden wel aanspraak kan maken op die intresten van rechtswege.

Artikel 20 HSV bepaalt:

“Onverminderd gunstiger wettelijke of reglementaire bepalingen en de bepalingen van de wet van 25 juli 1994 tot wijziging van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten met het oog op een snellere afwerking van de dossiers, brengen de prestaties, enkel voor de rechthebbenden-sociaal verzekerden, van rechtswege intresten op vanaf hun opeisbaarheid en ten vroegste vanaf de datum voortvloeiend uit artikel 12. Indien de beslissing tot toekenning genomen werd met een vertraging die te wijten is aan een instelling van sociale zekerheid is de intrest evenwel verschuldigd van het verstrijken van de in artikel 10 bedoelde termijn en ten vroegste vanaf de datum waarop de prestatie ingaat.”

Zoals het Hof reeds in zijn voormelde arrest nr. 78/2002 heeft aangegeven, kan aan artikel 20 HSV een andere interpretatie gegeven worden. Volgens die interpretatie valt het in artikel 20 vervatte begrip ‘opeisbaarheid’ samen met het ontstaan van het recht, zodat de intresten van rechtswege beginnen te lopen vanaf de datum waarop het recht op de prestaties is ontstaan, dat wil zeggen de datum waarop de prestaties hadden moeten zijn uitbetaald.

Volgens het Hof schendt artikel 20 HSV de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de sociaal verzekerde rechthebbende aan wie de tegemoetkoming aan personen met een handicap wordt uitbetaald ter uitvoering van een uitvoerbare rechterlijke beslissing waarbij de ambtshalve herziening door het Bestuur van de Maatschappelijke Integratie teniet wordt gedaan en waarbij een hogere tegemoetkoming wordt toegekend.

Met andere woorden het Hof is van oordeel dat artikel 20 HSV ook van toepassing is indien een ambtshalve herziening door het Bestuur van Maatschappelijke Integratie wordt teniet gedaan door een rechterlijke beslissing en waarbij een hogere tegemoetkoming wordt toegekend.

2.3. Arrest van het Arbitragehof van 21 december 2005, arrest nr. 196/2005 (artikel 17, tweede lid, van het Handvest van de sociaal verzekerde – geen terugvordering ingeval van een administratieve fout – geen onderscheid naargelang een openbare of private socialezekerheidsinstelling aan de basis ligt)

<http://www.arbitrage.be>

In zijn arrest 196/2005 van 21 december 2005 acht het Arbitragehof, in antwoord op de prejudiciële vraag van de Arbeidsrechtbank in Brugge, dat artikel 17, tweede lid, van het Handvest van de sociaal verzekerde (HSV) conform de Grondwet is als het zowel op openbare als op meewerkende (private) socialezekerheidsinstellingen die verantwoordelijk zijn voor een onverschuldigde betaling, van toepassing is.

De kwestie was tot dan toe controversieel.

De Arbeidsrechtbank van Brugge, nog voor het arrest van het Hof van Cassatie van 6 mei 2002¹, achtte algemeen dat een onverschuldigde betaling als gevolg van een administratieve fout niet teruggevorderd kon worden.

Het Arbeidshof te Gent oordeelde daarentegen dat de kennisgevingen van de kinderbijslagfondsen of ziekenfondsen m.b.t. de terugvordering van onverschuldigde betalingen niet gekwalificeerd konden worden onder de ‘administratieve beslissingen’ bedoeld in artikel 17 HSV. Bijgevolg konden onverschuldigde betalingen als gevolg van een administratieve fout gemaakt door meewerkende instellingen wel teruggevorderd worden.

Het Arbeidshof baseerde zijn redenering op het feit dat kennisgevingen van terugvordering aan sociaal verzekerden op zich geen uitvoerbaarheid hebben: bij gebreke van het ‘privilège du préalable’ moeten de meewerkende socialezekerheidsinstellingen zich wenden tot de rechter om een gerechtelijke tenuitvoerlegging te bekomen. De echte ‘administratieve beslissingen’ genieten daarentegen van het ‘privilège du préalable’².

Aldus: “De toekenning, weigering en terugvordering van kinderbijslag gebeurt dus niet bij beslissing die bekleed is met het vermoeden van wettigheid. Dit is historisch te verklaren door het feit dat de kinderbijslagfondsen geen openbare instellingen zijn maar private meewerkende instellingen opgericht door werkgeversorganisaties”.

De Arbeidsrechtbank van Brugge richtte dus een prejudiciële vraag tot het Arbitragehof m.b.t. de grenzen van de redenering van het Arbeidshof te Gent: is het conform de Grondwet dat enkel de administratieve beslissingen die het ‘privilège du préalable’ genieten, met name de beslissingen van openbare instellingen, bedoeld worden door artikel 17 HSV en zo de instellingen van privaat recht vrij spel hebben in het terugvorderen van de onverschuldigde betalingen waarvoor ze verantwoordelijk zijn?

¹ Volgens dat arrest kan een onverschuldigde betaling als gevolg van een administratieve fout niet teruggevorderd worden, ongeacht de termijn waarbinnen de socialezekerheidsinstelling gereageerd heeft.

² Arbeidshof van Gent, 18 juni 2003, onuitgegeven.

In zijn antwoord plaatst het Arbitragehof de beslissingen van de openbare en de meewerkende socialezekerheidsinstellingen op gelijke hoogte voor de terugvordering van onverschuldigde betalingen als gevolg van een administratieve fout.

Het arrest van het Arbitragehof bevestigt de oplossing aangewend binnen het stelsel, volgens welke geen onderscheid gemaakt wordt tussen de 'debetten A' van de kinderbijslagfondsen en van de Rijksdienst.

3. Hof van Cassatie

3.1. Arrest van het Hof van Cassatie van 9 mei 2005, E.R. v. K.39, *onuitg.*, nr. S.04.0183.N/1 (artikel 47 KBW – artikel 962 Ger. W. – rechter oordeelt autonoom over de al dan niet aanstelling van deskundige)

Op 30 maart 2001 stelt de geneesheer-hoofd van dienst bij het Ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu vast dat het betreffende kind van eiseres geen lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid vertoont van ten minste 66 % vanaf 1 november 1993 en voor onbepaalde duur.

K.39 stelt de betrokkenen op 13 april 2001 in kennis van de beslissing dat het kind niet getroffen is door een lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid van ten minste 66 % en zij aldus geen aanspraak kunnen maken op de verhoogde kinderbijslag voor mindervaliden.

Tegen deze beslissing werd door eiseres een verzoekschrift ingediend bij de Arbeidsrechtbank te Mechelen. De vordering strekte tot betwisting en vernietiging van voormelde beslissing. Ter zitting verzocht eiseres om de aanstelling van een geneesheer-deskundige, daartoe verwijzend naar het medisch verslag van dr. L M. .d.d. 20 december 2001.

Na te hebben geoordeeld dat eiseres in gebreke bleef haar vordering op voldoende wijze te staven, besliste de Arbeidsrechtbank te Mechelen in zijn vonnis van 10 oktober 2002 niet in te gaan op haar vraag een deskundige aan te stellen en verklaarde de vordering ontvankelijk, doch ongegrond. De bestreden beslissing werd aldus bevestigd. Tegen dit vonnis tekende eiseres op 18 november 2002 hoger beroep aan bij het Arbeidshof te Antwerpen.

Voor de eerste rechter beperkte eiseres zich tot het voorbrengen van een medisch getuigschrift dat zich echter niet uitliet over het percentage van ongeschiktheid. Andere attesten konden blijkbaar niet worden geleverd. Volgens het Arbeidshof oordeelde de eerste rechter dan ook terecht dat het niet aangewezen was om op basis van zodanige summere gegevens een geneesheer-deskundige aan te stellen.

Ook in graad van beroep laat eiseres nog steeds na bijkomende medische getuigschriften, of welk bewijsstuk dan ook, voor te brengen waaruit de ongeschiktheid van meer dan 66 % zou kunnen worden afgeleid. Luidens het arrest van het Arbeidshof te Antwerpen d.d. 8 september 2004 bestaat er dan ook geen aanleiding om in te gaan op de vraag van eiseres om een geneesheer-deskundige aan te stellen. Het hoger beroep wordt ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en het vonnis van 10 oktober 2002 van de Arbeidsrechtbank te Mechelen wordt bevestigd.

Tegen voornoemd arrest stelt eiseres een voorziening in cassatie in en voert ondermeer een schending aan van artikel 962 van het Gerechtelijk Wetboek. Het Hof van Cassatie stelt evenwel dat overeenkomstig artikel 962 van het Gerechtelijk Wetboek de rechter onaantastbaar de feitelijke gegevens beoordeelt op grond waarvan hij het aangewezen acht deskundigen wel dan niet aan te stellen ter oplossing van het voor hem gebrachte geschil. De appelrechters stellen vast dat eiseres summere gegevens voorlegt zonder een ongeschiktheidspercentage voor te stellen en oordelen dat er geen gegevens zijn waaruit een ongeschiktheid van meer dan 66 % zou kunnen worden afgeleid. Het hof is van oordeel dat het door op grond daarvan geen deskundige aan te stellen, artikel 962 Ger. W niet schendt. Met zijn arrest van 9 mei 2005 wordt het arrest van het Arbeidshof van Antwerpen van 8 september 2004 aldus niet vernietigd.

(een nagenoeg identiek arrest werd gewezen door Cassatie op 9 mei 2005 in de zaak E.N. v. K.39, *onuitgeg.*, S.04.0184.N/1))

3.2. Arrest van het Hof van Cassatie van 19 september 2005, Y.H. en A.K. t/ K.9, onuitg., nr. S.04.0186.F (kind dat lessen volgt in het buitenland – oude artikel 52, 1ste lid KBW – begrip)

Het kind Y.A. volgde van 1 september 1996 tot 31 augustus 1999 lessen in Turkije. Het voldeed in die periode niet aan de voorwaarden van de Belgisch-Turkse overeenkomst.

Het kinderbijslagfonds had voorgesteld een ministeriële afwijking, zoals bepaald in artikel 52, 2de lid, te vragen. De Minister kende die afwijking toe, maar besliste evenwel dat de kinderbijslag enkel betaald kon worden aan de schaal van de Belgisch-Turkse overeenkomst.

Het geschil situeert zich grotendeels voor de wijziging van artikel 52, 1ste lid, door artikel 17 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen, van kracht sinds 6 februari 1999. Artikel 52, 1ste lid, bepaalde voorheen dat “de kinderbijslag niet verschuldigd [is] ten behoeve van de kinderen die worden opgevoed buiten het Koninkrijk”. Het kind dat lessen volgde in het buitenland, werd geacht er opgevoed te worden.

De betrokkenen hebben een proces aangespannen tegen het fonds, omdat het fonds de terugbetaling gevraagd had van kinderbijslag die onterecht uitgekeerd was aan de schaal van de samengeordende wetten.

De Arbeidsrechtbank van Luik stelde in zijn vonnissen van 6 juni 2003 en 9 januari 2004 dat de betrokkenen aanspraak konden maken op de verhoogde kinderbijslag en niet op de schaal bepaald in de Belgisch-Turkse overeenkomst. Volgens de rechtbank leidt de ministeriële afwijking, toegekend krachtens artikel 52 van de samengeordende wetten, immers tot de betaling van de kinderbijslag aan de schaal bepaald door de samengeordende wetten.

Het fonds vond dat, als de Minister het voorrecht kreeg een recht te vestigen ex nihilo, die bevoegdheid impliceerde dat hij kon beslissen over de modaliteiten van het recht dat hij vestigde, met name wat betreft de duur van de toekenning, de voorwaarden om de toekenning te behouden en de schaal van de uitgekeerde bijslagen.

Het Arbeidshof van Luik bevestigde in beroep van het fonds dat standpunt (A.H. Luik, 21 september 2004 (zie Bulletin RKW, K.9 t/ H.Y. en K.A., onuitgegeven, A.R. nr. 32.122/2004).

De betrokkenen gingen in cassatie en argumenteerden dat het kind, ondanks het feit dat het lessen volgde in Turkije, in België werd opgevoed en dat aldus, in navolging van het standpunt van het Hof van Cassatie van 4 mei 1998, de vraag om een afwijking volgens artikel 52 KBW overbodig was, aangezien de gezinsbijslagen betaald moesten worden aan de schaal bepaald door de samengeordende wetten en niet aan de schaal van de Belgisch-Turkse overeenkomst, zoals de Minister beslist had.

Zij claimden ook dat de ministeriële afwijking bedoeld in artikel 52, 2de lid, KBW enkel kon slaan op de voorwaarde van verblijf in België en niet op het bedrag van de kinderbijslag, dat vastgelegd moet worden door de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders.

Het Hof van Cassatie steunde zich op de argumenten van de betrokkenen om het vonnis van de Arbeidshof van Luik te vernietigen en de zaak door te verwijzen naar het Arbeidshof van Brussel.

Dat besliste dat voor de toepassing van artikel 52, 1ste lid, oude versie, (“de kinderbijslag is niet verschuldigd ten behoeve van de kinderen die worden opgevoed buiten het Koninkrijk”), het feit dat het kind lessen volgt in het buitenland, op zich, niet impliceert dat het opgevoed wordt buiten het Koninkrijk.

Aangezien de oude versie van het artikel van toepassing bleef tot 6 februari 1999, datum waarop de nieuwe tekst op grond van artikel 34 van de wet van 25 januari 1999 van kracht werd, die bepaalt dat “kinderbijslag niet verschuldigd [is] ten behoeve van de kinderen die worden opgevoed of *lessen volgen* buiten het Koninkrijk”, is die versie van toepassing op de betrokkenen, omdat de betwiste periode loopt van 1 september 1996 tot 31 augustus 1999.

Pro memorie: artikel 52, 1ste lid, in zijn huidige versie, van kracht sinds 6 februari 1996, bepaalt dat “kinderbijslag niet verschuldigd is voor kinderen die opgevoed worden of *lessen volgen* buiten het Rijk”. Vanaf die datum kan kinderbijslag voor een kind dat lessen volgt in het buitenland enkel toegekend worden via een ministeriële afwijking (behalve gevallen van internationale overeenkomsten).

Aldus, meent het Hof van Cassatie, wettigt het arrest van het Arbeidshof in Luik, dat zich beperkt tot de vaststelling dat “het kind Y.A. lessen gevolgd heeft in Turkije tot september 1996” om daaruit, zonder enige verduidelijking, af te leiden “dat het daarom geen recht op kinderbijslag had tijdens de betrokken periode”, niet zijn beslissing “de oorspronkelijke rechtsvordering ongegrond” en de “reconventionele rechtsvordering gegrond” te verklaren.

Het Hof van Cassatie oordeelt evenwel niet over de tweede vraag met betrekking tot de bevoegdheid van de Minister bedoeld in artikel 52, 2de lid, KBW.

4. Arbeidshoven

4.1. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 20 januari 2005, S.V.G. v. K. 39, **onuitg.**, A.R. nr. 2020085 (lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid – deskundigenonderzoek – opmerkingen geformuleerd buiten de gestelde termijn)

Artikel 47 KBW – Artikelen 986 en 987 Ger.W. – Opmerkingen op het deskundig verslag die geformuleerd zijn buiten de gestelde termijn - Partijen hebben het recht om hun bezwaren tegen deskundig verslag nog aan beoordeling van de rechter voor te leggen

Op 9 augustus 1999 beslist de geneesheer-hoofd van dienst van het Ministerie van Sociale Zaken, dat het betrokken kind geen lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid vertoont van ten minste 66 % vanaf 1 januari 1998 of vroeger en voor onbepaalde duur. Bij beslissing van 13 augustus 1999 deelt K.39 aan appellante mee dat zij op grond van artikel 47 KBW aldus geen recht heeft op de verhoogde kinderbijslag.

Appellante dient tegen deze administratieve beslissing van K.39 een verzoekschrift in. Bij tussenvonnis d.d. 30 maart 2000 van de Arbeidsrechtbank te Hasselt wordt een medisch-deskundige aangesteld ten einde de ongeschiktheid van het betrokken kind te evalueren.

In zijn definitief verslag komt de deskundige tot de vaststelling dat het kind geen ongeschiktheid van meer dan 66 % vertoont en maakt tevens melding van het feit dat er binnen de gestelde termijn geen opmerkingen op het voorlopig deskundig verslag werden geformuleerd.

Aangezien appellante toch kritiek had op het voorlopig verslag van de aangestelde deskundige, zij het buiten de gestelde termijn, heeft zij aan de rechter gevraagd om aan de deskundige een bijkomende opdracht te geven ten einde alsnog op hun opmerkingen te antwoorden. De rechtbank is van oordeel dat de deskundige op een zeer uitvoerige en oordeelkundige wijze de toestand van het kind heeft onderzocht en beschreven zodat er geen bijkomende opdracht dient gegeven te worden en de rechtbank zich kan aansluiten bij de conclusies van het deskundig verslag. Met zijn eindvonnis van 17 januari 2002 bevestigt de Arbeidsrechtbank te Hasselt dan ook de administratieve beslissing van K.39.

Appellante stelt hoger beroep in tegen voornoemd vonnis. Zij acht zich gegriefd door het feit dat de eerste rechter niet is ingegaan op haar vraag om een aanvullende opdracht te geven aan de deskundige ten einde deze te laten antwoorden op de geformuleerde opmerkingen

Het Arbeidshof te Antwerpen is van oordeel dat de kritiek die op het voorlopig verslag van de deskundige werd geuit van ernstige aard is. Het feit dat appellante deze kritiek niet tijdig aan de deskundige liet toe komen doet hieraan niet af, te meer daar blijkt dat zij geen schuld heeft aan het niet of niet tijdig ontvangen van haar opmerkingen door de deskundige.

De gedingvoerende partijen behouden volgens het Hof steeds het recht om in ieder geval – zelfs indien zij hebben nagelaten gedurende het deskundigenonderzoek kritiek uit te oefenen op bepaalde vaststellingen of verrichtingen van de deskundige – al hun bezwaren tegen diens verslag aan de beoordeling van de rechter voor te leggen (Cass., 17 februari 1984, Arr.Cass, 1983-84, 767). Dit recht vloeit voort uit het grondrecht op een eerlijk proces (artikel 6, 1, EVRM) (Cass., 16 februari 1995, Arr. Cass. 1994-95, 183 en Cass. 15 maart 1985, Arr. Cass; 1984-85, 967).

Conform artikel 986 Ger.W. is de rechter niet verplicht het advies van de deskundige te volgen indien het strijdig is met zijn overtuiging. De rechter behoudt steeds een grote beoordelingsvrijheid aangaande de bewijswaarde van een deskundig verslag dat slechts een “advies” is en blijft (Cass., 5 april 1979, Arr. Cass., 1978-79, 931).

Artikel 987 Ger.W. bepaalt verder dat indien de rechter in het verslag niet voldoende opheldering vindt, hij een aanvullend onderzoek door dezelfde deskundige ofwel een nieuw onderzoek door een andere deskundige kan bevelen.

Rekening houdend met al hetgeen voorafgaat is het Hof in casu van oordeel dat de situatie van het betreffende kind opnieuw dient beoordeeld te worden niet door een aanvullende opdracht te geven aan de in eerste aanleg aangestelde deskundige, doch door een nieuw aan te stellen deskundige.

4.2. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 10 februari 2005, FOD v. K. 99 en D.Y., en F.Y., *onuitg.*, A.R. nr. 2030323 en 2030324 (ministeriële afwijking – rechtmatigheidscontrole en marginale beleidscontrole door de rechter)

Artikel 52 KBW – Een beslissing tot individuele afwijking, genomen op grond van een discretionaire bevoegdheid toegekend aan de Minister/FOD, blijft onderworpen aan een volledige rechtmatigheidscontrole evenals aan een marginale beleidscontrole door de rechter. - Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel ‘Wie het meerdere kan, kan ook het mindere’, is het aan de Minister toegelaten om een lager bedrag toe te kennen dan de Belgische kinderbijslag voorzien in de Kinderbijslagwet, vb. het bedrag voorzien in het bilateraal akkoord met het land waarin het kind wordt opgevoed

In dit dossier heeft de FOD, voor de periode waarin de kinderen in Turkije studeerden, conform het 2^e lid van artikel 52, een vrijstelling verleend van de territorialiteitsvoorwaarde en tevens beslist dat de kinderbijslag dient toegekend te worden overeenkomstig de bedragen vervat in het Belgisch-Turks verdrag inzake sociale zekerheid.

De eerste rechter (Vonnis Arbeidsrechtbank te Hasselt van 4 september 2003, AR. nr. 2030788, *onuitg.*) verklaarde zich bevoegd om te oordelen omtrent de individuele afwijking op grond van een discretionaire beslissing van de FOD en oordeelde ten gronde dat de beslissing ten onrechte verwees naar het bilateraal verdrag, gezien het niet van toepassing is.

Het arrest gaat eerst dieper in op de vraag of de rechter bevoegd is om uitspraak te doen omtrent een beslissing die getroffen is door de Minister of een door hem gedelegeerd ambtenaar en gebaseerd is op diens discretionaire bevoegdheid zodat deze beslissing zo, krachtens het beginsel van de scheiding van machten, onttrokken zou zijn aan het toezicht van de rechterlijke macht.

Het arbeidshof is van oordeel dat het op de beslissing die genomen is op grond van een discretionair appreciatierecht om aanvragen om afwijking te onderzoeken, een *volledige rechtmatigheidscontrole* uitoefent evenals een *marginale beleidscontrole* op afwezigheid van kennelijke onredelijkheid.

‘M.a.w. zelfs indien het bestuur zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid uitoefent, moet de rechter de beslissing onderzoeken: hij onderzoekt haar externe wettelijkheid (de bevoegdheid van een persoon of instantie om de beslissing te nemen, eventuele vormfouten, regelmatigheid van de procedure, enz.); hij verifieert of de beslissing conform is aan de wet en of zij niet genomen is buiten de bevoegdheid. De rechter controleert eveneens de interne wettelijkheid van de beslissing (motiveringsgebreken, juridisch en in de feiten enz.). Tenslotte controleert de rechter ook nog of de appreciatie van het bestuur redelijk is: alzo raakt hij aan de opportuniteit; hij zal de beslissing echter kunnen sanctioneren of appreciëren in het geval van kennelijk onredelijke vergissing; zijn controle is marginaal (Mast, Dujardin, Van Damme en Van de Lanotte “Overzicht van het Belgisch administratief recht” 1996). Indien de beoordeling van de administratie kennelijk onredelijk is, is de beslissing in dat geval foutief en de begane onwettigheid rechtvaardigt een verbetering van de beslissing. In zulke hypothese zal de rechter bevoegd zijn om statueren. ‘

Het hof is verder van oordeel dat de bestreden beslissing die de toekenning van de kinderbijslag inhoudt aan de bedragen overeenkomstig de bepalingen vervat in het Belgisch-Turks verdrag inzake sociale zekerheid, indexering inbegrepen, geen bevoegdheidsoverschrijding van de Minister of leidend ambtenaar inhoudt.

Immers overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel 'Wie het meerdere kan, kan ook het mindere' is het aan de Minister van Sociale Zaken of aan de gedelegeerde ambtenaar van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid toegelaten om een lager bedrag toe te kennen dan de Belgische kinderbijslagbedragen voorzien in de Kinderbijslagwet.

De bevoegdheid van de Minister of de gedelegeerde ambtenaar is in casu niet beperkt tot het vrijstellen van de territorialiteitsvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 52, eerste lid van de Kinderbijslagwet; hij dient tevens te oordelen over de bedragen die in de particuliere gevallen dienen uitgekeerd te worden. Hij kan zich daarvoor baseren op een bilateraal verdrag inzake sociale zekerheid, zoals hij in casu gedaan heeft.

De beslissing om de bedragen toe te kennen die voorzien zijn in een bilateraal verdrag is ook redelijk te verantwoorden, aangezien de kinderen opgevoed worden in een land waarmee België een bilateraal verdrag inzake sociale zekerheid heeft afgesloten en enkel in bilaterale verdragen met landen waarin de levensstandaard aanzienlijk lager is dan in België, in lagere bedragen aan kinderbijslag wordt voorzien.

Een dergelijke toepassing van het discretionair appreciatierecht stemt ook overeen met de juridische evolutie op internationaal en Europees vlak.

**4.3. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 23 februari 2005, K. 35 v. D.B.,
onuitg., A.R. nr. 2030380 (lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid – tergend en
roekeloos geding)**

Artikel 47 KBW – 1072bis Ger. W.

Bij vonnis van 16 mei 2003 had de eerste rechter beslist dat het betreffende kind getroffen was door een lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid van ten minste 66 % en daardoor rechtgevend was op de verhoogde kinderbijslag conform artikel 47 KBW vanaf 1 juni 1998; beslissing die bevestigd werd door het arrest van het Arbeidshof te Antwerpen d.d. 3 november 2004.

Wat het tergend of roekeloos hoger beroep betreft, **stelt het Hof vast dat het kinderbijslagfonds hoger beroep instelde tegen het voormelde vonnis zonder enig relevant verweer te laten kennen en erger nog, zonder ook maar het oordeel van de eerste rechter op welke wijze dan ook te betwisten. Het voegt geen nieuwe en pertinente argumenten aan dit dossier toe.**

Het kinderbijslagfonds haalde in zijn beroepschrift enkel aan dat de eerste rechter geen uitspraak deed over de hoegrootheid van het percentage, de duur van de ongeschiktheid en de datum van de herziening van de ongeschiktheid.

In het arrest van 3 november 2004 werd brandhout gemaakt van deze gratuite beweringen en werd vastgesteld dat het kinderbijslagfonds blijkbaar zelfs niet de moeite had genomen om het vonnis te lezen. Indien het hiertoe wel was overgegaan, dan had het geweten dat de eerste rechter zich in deze zaak klaar en volledig had uitgesproken zoals het hoorde.

Het Arbeidshof oordeelt in deze dat K.35 **geen ernstige bewijsvoering voerde en is dan ook van mening dat het hoger beroep derhalve lichtzinnig werd ingesteld en onmiskkenbaar tergend en roekeloos is.**

4.4. Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 23 maart 2005, K. 2 v. A.M., onuitg., A.R. nr. 45516 (Algemene Overeenkomst over de sociale zekerheid tussen België en Algerije)

Artikel 58, §3 van de administratieve regeling van 16 februari 1970 betreffende de toepassingsmodaliteiten van de algemene overeenkomst over de sociale zekerheid van 27 februari 1968 tussen België en Algerije

De rechthebbende, arbeidsongeschikt sedert 13 oktober 1993, had gevraagd of zijn echtgenote, die in Algerije verbleef gedurende de periode van 1 juli 1998 tot 30 september 2002 en die in de loop van deze periode nooit enige kinderbijslag had ontvangen, recht had om kinderbijslag te genieten in de loop van deze periode voor haar dochter, geboren in Algerije in juni 1998.

De arbeidsrechtbank veroordeelde het fonds tot de betaling van kinderbijslag voor een beperkte periode van 1 juli 1998 tot 31 december 1998.

Het appellerende fonds betwistte de manier waarop de rechter artikel 58 van de administratieve regeling opvatte en zijn eigen hoedanigheid van debiteur van kinderbijslag.

Aangezien de bewuste administratieve regeling uitdrukkelijk verwijst naar de Kinderbijslagwet, kunnen de eerste zes maanden van arbeidsongeschiktheid die moeten betaald worden krachtens deze regeling namelijk niet die zijn bedoeld in artikel 56, §1, 1°, dus die direct volgend op de periode van tewerkstelling en die de betaling van de kinderbijslag aan de gewone schaal mogelijk maken.

Het kind, verschillende jaren na het begin van de arbeidsongeschiktheid van haar vader geboren, heeft dus geen recht op kinderbijslag voor haar aankomst in België.

Bovendien zou het Algerijnse nationale zekerheidsfonds als enige bevoegd zijn geweest om de kinderbijslag voor de betwiste periode uit te keren.

Het Hof was van mening dat de interpretatie van het fonds conform de filosofie van het stelsel was en in de geest van de andere beperkingen voorzien in de tekst van de administratieve regeling zelf, die in zijn laatste deel van artikel 53, 3 gewoon de opheffing voorziet van het recht op kinderbijslag bij het overlijden van de werknemer of bij zijn vertrek uit België; in het geval de werknemer ziek is, is er geen onmiddellijke opheffing, maar een beperking aan de gewone schaal voorzien door de Belgische wetgeving.

Het kind, geboren op 9 juni 1998, dus verschillende jaren na het begin van de arbeidsongeschiktheid van haar vader, heeft dus geen recht op kinderbijslag voor haar aankomst in België op 1 oktober 2000.

4.5. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 13 april 2005, K.39 v. P.J. en D.M., onuitg., A.R. nr. 2040516 (artikel 120 KBW – toepassing van de nieuwe vijfjarige verjaringstermijn in de tijd)

Op 1 oktober 2003 dienden geïntimeerden een aanvraag in om recht op verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen. Op 10 februari 2004 stelt de geneesheer- hoofd van dienst bij het Ministerie van Sociale Zaken vast dat het betrokken kind een lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid vertoont van tenminste 66 % en een graad van zelfredzaamheid van 0 tot 3 punten en dit vanaf 1 september 2003 tot 31 januari 2007.

K.39 bracht deze vaststelling op 13 februari 2004 ter kennis aan geïntimeerden en deelde mee dat een recht op kinderbijslag kon worden verleend vanaf 1 september 2003.

Geïntimeerden meenden dat het recht op bijkomende kinderbijslag diende te worden verleend vanaf 1 september 1996 en tekenden verhaal aan bij de Arbeidsrechtbank te Mechelen.

Bij tussenvonnis van 24 juni 2004 werd, vooraleer ten gronde te beslissen, een deskundige aangesteld met als opdracht de ongeschiktheid van het kind te onderzoeken vanaf 1 oktober 1998.

K.39 tekende tegen het voornoemde tussenvonnis hoger beroep aan. Het fonds, dat akkoord gaat met de door de eerste rechter bevolen onderzoeksmaatregel, vordert het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, het vonnis deels te hervormen en te zeggen voor recht dat de oorspronkelijke vordering enkel en uitsluitend ontvankelijk is voor de periode vanaf 1 oktober 1999.

Artikel 105 van de programmawet van 24 december 2002 wijzigde artikel 120, eerste lid in die zin dat de driejarige verjaringstermijn op vijf jaar werd gebracht. Dit artikel trad in werking op 1 januari 2003.

Aanvragen ingediend na 1 januari 2003 vallen onder toepassing van de nieuwe verjaringstermijn van vijf jaar. In casu werd de aanvraag om verhoogde kinderbijslag overeenkomstig artikel 47 KBW te verkrijgen ingediend op 1 oktober 2003. Het Hof is van oordeel dat, rekening houdend met het feit dat de verjaringstermijn een aanvang neemt de laatste dag van het trimester waarop de kinderbijslag betrekking heeft, de aanvraag in de huidige zaak slechts kan resulteren in een eventueel recht op bijkomende kinderbijslag ten vroegste op 1 oktober 1999.

De nieuwe verjaringstermijn is volgens het Hof niet van toepassing met betrekking tot rechten die verjaard zijn onder het oude artikel 120, eerste lid KBW. De afgelopen verjaringstermijnen zijn definitief bereikt. Dit betekent dat rechten die verjaard zijn op basis van deze laatste bepaling niet kunnen herzien worden op grond van de nieuwe verjaringstermijn van vijf jaar. Rechten die zich situeerden in de periode waarin de driejarige verjaringstermijn geldend was en die verjaard zijn binnen deze termijn, worden geen nieuw leven ingeblazen door de wijziging van de wet die de verjaring op vijf jaar brengt.

Gelet hierop acht het Arbeidshof het hoger beroep gegrond. Het recht op verhoogde kinderbijslag kan in casu slechts worden onderzocht met ingang van 1 oktober 1999. De opdracht die de eerste rechter in zijn tussenvonnis van 24 juni 2004 had gegeven dient dan ook in die zin te worden aangepast.

4.6. Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 22 juni 2005, K.43 v. J.J., *onuitg.*, A.R. nr. 2040767 (artikel 120 KBW – verjaringstermijn – hervorming van het tussenvonniss – beperking van de deskundigenopdracht)

In een tussenvonniss van 4 november 2004 gaf de rechter aan de geneesheer-deskundige de opdracht na te gaan of het kind behept was met een lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid van ten minste 66 % met ingang van *1 oktober 1996*. Zij paste daarbij de (nieuwe) verjaringstermijn van vijf jaar toe.

De programmawet van 24 december 2002 wijzigde artikel 120, eerste lid KBW en werd de verjaringstermijn van drie op vijf jaar gebracht. Dit artikel trad in werking op 1 januari 2003.

In casu werd de aanvraag om recht op de bijkomende bijslag voor gehandicapte kinderen ingediend op 3 januari 2002.

Het hof is van mening dat aanvragen, ingediend vóór 1 januari 2003, onder toepassing van de (oude) driejarige verjaringstermijn vallen. Rekening houdend met het feit dat de verjaringstermijn een aanvang neemt de laatste dag van het trimester waarop de kinderbijslag betrekking heeft, kan de aanvraag in huidige zaak eventueel slechts resulteren in een recht op bijkomende kinderbijslag ten vroegste op *1 oktober 1998*.

De nieuwe verjaringstermijn is immers niet van toepassing met betrekking tot rechten die verjaard zijn onder het oude artikel 120, eerste lid KBW. De afgelopen verjaringstermijnen zijn inderdaad definitief bereikt. Dit betekent dat de rechten die verjaard zijn op basis van deze laatste bepaling niet herzien kunnen worden op grond van de nieuwe verjaringstermijn van vijf jaar. Rechten die zich situeerden in de periode waarin de driejarige verjaringstermijn geldend was en die verjaard zijn binnen deze termijn, worden geen nieuw leven ingeblazen door de wijziging van de wet die de verjaring op vijf jaar brengt.

Gelet hierop acht het hof het hoger beroep gegrond. Het is dan ook van oordeel dat het recht op verhoogde kinderbijslag slechts kan onderzocht worden met ingang van *1 oktober 1998*. De opdracht die de eerste rechter aan de geneesheer-deskundige gaf bij tussenvonniss van 4 november 2004 dient in die zin dan ook te worden aangepast.

4.7. Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 14 september 2005, D.N. t/ K.39, A.R. nr. 40420 (oud artikel 62, § 3 KBW – kind helpt één van de ouders mee in het huishouden – voorwaarden – Marokkaanse rechtsfiguur 'KAFALA')

[onuitgegeven](#)

K.39 betaalde kinderbijslag voor een jong meisje op basis van artikel 62, § 3, 2°, KBW, zoals gewijzigd door de wet van 14 juni 1985 en voor de opheffing door de wet van 29 april 1996, hetzij als ongehuwd kind uit een gezin met minstens vier kinderen, waarvan er minstens drie recht geven op kinderbijslag, en die een van de ouders meehelpt in het huishouden. Noch de ouder noch het ongehuwde kind mogen een andere activiteit uitvoeren.

Het fonds stelde vast dat het onterecht kinderbijslag uitbetaald had, aangezien het kind, als schoonzus van de huisvrouw (en zus van de rechthebbende) niet de vereiste verwantschapsband had met het koppel dat haar opvoedde. De toenmalige administratieve onderrichtingen stelden een schoonzus immers niet gelijk aan de ouder die bijgestaan kon worden (cf. MO nr. 443 van 3 april 1986 en MO nr. 444 van 18 juli 1986).

Het meisje werd opgevoed bij haar broer in het kader van de Marokkaanse rechtsfiguur KAFALA of WAKALA, volgens een bestaande tenlasteneming in Marokko als een kind wees wordt of in de steek gelaten wordt.

Het fonds heeft daarop op 16 december 1994 een debet betekend voor de periode van 1 november 1993 tot 30 september 1994.

De bijslagtrekkende heeft de zaak aanhangig gemaakt bij de Arbeidsrechtbank van Brussel met als beweegredenen dat zij niet de schoonzus was van het kind, maar de wettelijke voogd, dat het kind ten laste was van het gezin en dat het meisje en haar twee broers bovendien geadopteerd waren door haar man krachtens de adoptieregeling KAFALA of WAKALA.

In haar vonnis van 25 juli 2000 bevestigde de rechtbank de beslissing tot terugvordering van het fonds met als considerans dat de tenlasteneming in Marokko, volgens de Belgische wet, niet gelijkgesteld kon worden aan een adoptie of pleegvoogdij.

In beroep bevestigde het Arbeidshof het vonnis ten voordele van het fonds uit gelijkaardige overwegingen.

Een voorziening in cassatie werd ingeleid tegen het arrest van het Arbeidshof.

4.8. Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 26 oktober 2005, K.19 v. Q.A.-M. en W.O., *onuitg.*, A.R. nr. 46.181 (artikel 11 HSV – verzamelen van ontbrekende inlichtingen – artikel 3 HSV – verstrekken van nuttige inlichtingen)

In principe wordt de kinderbijslag betaald aan de moeder. Indien de moeder het kind niet werkelijk grootbrengt, wordt de kinderbijslag uitbetaald aan de persoon die deze taak vervult. In bepaalde gevallen wordt de kinderbijslag uitbetaald aan het rechtgevend kind zelf. Dit is het geval voor het alleenwonend kind, op voorwaarde dat het kind 16 jaar oud is of ontvoegd en een afzonderlijke hoofdverblijfplaats heeft. De betaling aan de jongere gebeurt ambtshalve en moet in principe niet worden aangevraagd. De jongere kan evenwel zijn vader, moeder of adoptant als bijslagtrekkende aanduiden met het oog op het behouden van een hogere rang. In het gegeven geval was het betrokken kind alleen gaan wonen. Ingevolge de domiciliewijziging van het kind is K.19 overeenkomstig de artikelen 69 en 70bis KBW overgegaan tot uitbetaling van de kinderbijslag aan het kind zelf. Volgens de Arbeidsrechtbank te Brussel (Arbrb. Brussel, 22 november 2004, *onuitgeg.*, A.R. nr. 50962/03 en 62211/03) diende het fonds nochtans overeenkomstig artikel 11 HSV uit eigen beweging alle ontbrekende inlichtingen te verzamelen om de rechten van betrokkene te kunnen beoordelen. In dit kader moest het fonds volgens de rechtbank, alvorens het bedrag van de gezinsbijslag vast te stellen en de toepasselijke rang te bepalen, wetend dat betrokkene in zijn eigen belang zijn moeder als bijslagtrekkende kon aanwijzen, eerst vragen aan wie de bijslag moest worden uitbetaald. Zij dient er volgens de rechter over te waken dat de betrokkene de meest gunstige regeling kan genieten.

Het Arbeidshof te Brussel is nochtans van oordeel dat het kinderbijslagfonds correct gehandeld heeft in toepassing van artikel 70bis, eerste lid KBW waarin uitdrukkelijk de eerste dag van de maand volgend op de wijziging wordt voorzien en de retroactiviteit bijgevolg uitgesloten moet worden.

Door toepassing te maken van artikel 11 HSV en te stellen dat het fonds uit eigen beweging eerst diende te vragen aan wie de bijslag moest worden uitbetaald en er over moest waken da de betrokkene de meest gunstige regeling kan genieten, worden volgens het hof de artikelen 69 en 70bis KBW door de eerste rechter uitgehold.

Volgens artikel 3 HSV zijn de instellingen verplicht aan de sociaal verzekerde die daar schriftelijk om verzoekt, alle dienstige inlichtingen betreffende zijn rechten en verplichtingen te verstrekken en uit eigen beweging de sociaal verzekerde alle bijkomende informatie te verschaffen die nodig is voor de behandeling van zijn verzoek of het behoud van zijn rechten. Het fonds heeft volgens het Arbeidshof aan deze verplichtingen voldaan door geïntimeerden te wijzen op het verschil in de bedragen en op de keuzemogelijkheid van betrokkene.

Maar aangezien reeds lang vaststond dat het kind zijn domicilie zou laten veranderen is het Hof van oordeel dat betrokkenen door geen informatie in verband met de kinderbijslag in te winnen, niet hebben gehandeld zoals ieder bedachtzaam en voorzichtig mens zou hebben gedaan die in dezelfde toestand verkeert.

4.9. Arrest van het Arbeidshof van Luik van 6 december 2005, 13de kamer, Juridat, B.D. t. K. 41 (Artikel 17, 2de lid van het Handvest van de sociaal verzekerde – geen terugvordering in geval van administratieve fout – kinderen opgevoed in het buitenland – niet toepassen van de Conventie van Washington – artikel 52, KBW)

[AR nr. 7.585/2004](#)

Na door de betrokkene telefonisch te zijn ingelicht van het feit dat ze zich bij haar echtgenoot en haar kinderen had gevoegd in de Verenigde Staten en er het leven had geschonken aan een vierde kind, stuurde het kinderbijslagfonds haar de documenten op om in te vullen voor het verkrijgen van het kraamgeld. Het fonds vraagt en krijgt overigens een gezinssamenstelling waarop het hele gezin voorkomt op het adres van de woonplaats in België. Er wordt echter geen enkele vraag gesteld over de duur van het verblijf in het buitenland.

Zeer snel schrijft het fonds de bijslagtrekkende aan op 28 mei 2001 op het adres in de Verenigde Staten en *deelt mee dat het op basis van de doorgestuurde documenten betreffende het laatstgeboren kind de kinderbijslag kan toekennen voor dit kind vanaf 1 mei 2001*. Ongeveer anderhalf jaar later beseft het fonds dat het kinderbijslag betaald heeft in het buitenland en vraagt het een ministeriële afwijking aan, die geweigerd wordt.

Na de kennisgeving van het debet maakt mevrouw B. de zaak aanhangig bij de Arbeidsrechtbank van Namen, die bevestigt dat de gezinsbijslag moet terugbetaald worden.

In beroep beweert de betrokkene dat artikel 52, KBW op haar niet van toepassing is, maar wel de Conventie van Washington, en ze is van mening dat het fonds wist dat ze zich in de Verenigde Staten bevond en dus een fout beging door haar kinderbijslag uit te keren, die bijgevolg voor haar verworven moet blijven.

Het Arbeidshof verklaarde het beroep grotendeels gegrond, dat de Belgische wetgeving als enige van toepassing was, dus artikel 52, KBW, en toonde aan dat artikel 17, 2de lid van het Handvest wel degelijk eveneens van toepassing was. Het Hof was zelfs van mening dat een heropening van de debatten om bepaalde andere stukken neer te leggen nutteloos was, omdat het er van uitgaat dat het fonds van bij het begin van de betwiste periode een fout beging in de behandeling van het dossier van de appellerende partij. De gezinsbijslag kan dan ook niet teruggevorderd worden.

De Rijksdienst achtte het niet nuttig om cassatieberoep in te stellen.

4.10. Arrest van het Arbeidshof te Luik van 14 december 2005, Proc. Gen. t/ H.F. en t/ K.32, Juridat, A.R. nr. 3.800/05 (artikel 56bis, § 2 KBW – het feit zelf van de samenwoning van de overlevende ouder moet vastgesteld worden door het fonds opdat het wettelijk vermoeden van een feitelijk gezin geldt – onwettige verklaring – ongeldig bewijs)

onuitgegeven

Het fonds had de vorming van een feitelijk gezin door de overlevende moeder vastgesteld op basis van de verklaring van een politie-inspecteur en aldus beslist het verschil tussen de verhoogde wezenbijslag en de gewone schaal terug te vorderen.

Op verzoek van de betrokkene, veroordeelde de Arbeidsrechtbank van Aarlen, in haar vonnis van 8 maart 2005, het fonds tot de terugbetaling van de ingehouden kinderbijslag vanuit de overweging dat de politie-inspecteur het recht niet had het fonds schriftelijk in te lichten over strafrechtelijke gegevens in zijn bezit en bijgevolg de verklaring niet weerhouden kon worden als bewijs van de vorming van een feitelijk gezin door de weduwe.

De controle die het fonds in de maanden voor de verklaring ter plaatse uitgevoerd had, besloot overigens dat er geen sprake was van een andere persoon in het gezin, een samenwoning of een nieuw huwelijk.

De procureur-generaal gaat daarop in beroep en claimt dat de politie-inspecteur de informatie meegedeeld had met het akkoord van de magistraat belast met het strafrechtelijk dossier van de weduwe en haar vriend. Het Hof bevestigt evenwel het standpunt van de Arbeidsrechtbank.

Het akkoord, aangevoerd door de procureur, eerste appellant, werd immers pas na de verklaring gegeven en had betrekking op een proces-verbaal dat eveneens nadien opgemaakt werd. Het beroep is bijgevolg niet gegrond.

Wat betreft de gegrondheid van de oorspronkelijke rechtsvorderingen, acht het Hof, op basis van een arrest van het Hof van Cassatie van 5 mei 1997 (Juridat en Bull. 1997), dat het aan het fonds was om het feit zelf van de samenwoning vast te stellen opdat het vermoeden van art. 56 bis, § 2, KBW zou gelden.

Aangezien dat feit niet vastgesteld werd door het fonds, bevestigt het Hof het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Aarlen.

4.11. Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 21 december 2005, J.A. t. RKW, RG 46.429 (Artikelen 1239 en 1240 van het Burgerlijk Wetboek – de betaling verricht aan de kennelijke schuldeiser wordt beschouwd als bevrijdend)

[onuitgegeven](#)

De RKW betaalde kinderbijslag aan de grootmoeder van het kind van april 1980 tot april 1997, de periode waarin het kind verbleef bij zijn grootouders. In juni 1983 ontdekt de RKW dat de moeder van het kind deel uitmaakt van het gezin van de grootouders sinds april 1981, maar dat een beslissing van de familieraad akte neemt van het ontslag van de moeder als voogdes van het kind en van haar vervanging door de grootvader van het kind. De Rijksdienst zet dus zijn betalingen voort aan de grootmoeder van het kind.

Op 24 maart 1997 vraagt de moeder van het kind aan de RKW om de kinderbijslag aan haar zelf uit te betalen, wat de RKW doet van april 1997 tot 31 augustus 1997, de datum waarop het recht een einde neemt.

In de loop van de maand januari 2002 maakt de moeder de zaak aanhangig bij de Arbeidsrechtbank van Nijvel, omdat ze van mening is dat de RKW de kinderbijslag ten onrechte aan de grootmoeder van het kind betaalde.

De Arbeidsrechtbank van Nijvel willigt haar verzoek in en veroordeelt de RKW tot het betalen aan de moeder van de kinderbijslag die verschuldigd was aan de geldende schaal van 1 januari 1996 tot en met 31 maart 1997, maar verklaart dat de bedragen verschuldigd vóór 1 januari 1996 verjaard zijn, gezien de elementen van het dossier.

De moeder tekent beroep aan tegen de beslissing, omdat ze van mening is dat de dertigjarige verjaring moet toegepast worden. De RKW tekent een incidenteel beroep aan dat de gegrondheid van de veroordeling tot betaling aan de moeder van het kind betwist.

Het Arbeidshof van Brussel verklaart het beroep van de moeder niet gegrond omdat inderdaad de driejarige verjaring moet toegepast worden. Het incidenteel beroep van de RKW wordt ontvankelijk en gegrond verklaard.

Het Hof verklaart dat het vaste jurisprudentie is om de betaling, verricht aan de kennelijke schuldeiser, te beschouwen als bevrijdend, en dat in dit geval uit de elementen van het dossier blijkt dat tijdens de periode van 1 januari 1996 tot 31 maart 1997 de schuldeiser wel degelijk de grootmoeder was, en dat de RKW bijgevolg geen tweede maal dient te betalen aan de persoon die de werkelijke schuldeiser is (artikelen 1239 en 1240 van het Burgerlijk Wetboek).

5. Arbeidsrechtbanken

5.1. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Tongeren van 8 februari 2005, Z.C. v. K. 17, *onuitg.*, A.R. nr. 1668/2003 (onverschuldigd betaalde kinderbijslag – bedrog – integrale inhouding)

Artikel 1410, § 4 Ger.W.

Eiseres had voor de periode van 1 oktober 1997 tot 31 juli 2001 geen recht op kinderbijslag terwijl zij voor deze periode toch kinderbijslag ontving van K.35. Het corresponderende bedrag werd door K.35 teruggevorderd bij aangetekend schrijven van 14 november 2001. Het beroep dat eiseres hiertegen aantekende werd door de rechtbank ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

K.35 verzocht K.17, verweerder in het geding, op 19 juni 2003, om in toepassing van artikel 1410, § 4 Ger.W., het bedrag aan voormelde onverschuldigde kinderbijslag, integraal in te houden en terug te storten aan K.35.

Eiseres kan niet akkoord gaan met het feit dat verweerder de kinderbijslag integraal overgemaakt heeft aan K.35 en vraagt de terugbetaling van dit bedrag. Daarenboven stelt zij dat artikel 1410 Ger.W. het percentage van terugvordering bepaalt op 10 %.

De rechtbank merkt op dat eiseres wel degelijk op de hoogte was van de niet-gerechtigheid van haar aanvraag. De aanvraag werd wetens en willens foutief ingevuld door eiseres, teneinde aanspraak te maken op een kinderbijslagvergoeding, goed wetende dat zij hierop eigenlijk geen recht had.

Bij de wijze van terugvordering van onverschuldigde betaling moet volgens de rechtbank rekening worden gehouden met de oorsprong van de schuld. Terzake wordt verwezen naar artikel 1410, § 4 Ger.W. dat stelt dat de inhouding van 10% op 100% kan gebracht worden voor gevallen van niet-cumuleerbare achterstallige bijdragen, gevallen van bedrog, nalatigheid of verzuim.

De rechtbank is van oordeel dat in het kader van artikel 1410, § 4 Ger.W. in casu een inhouding aan 100 % gerechtvaardigd is.

5.2. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Turnhout van 11 februari 2005, D.P. v. K. 17, onuitg., A.R. nr. 25.781 (tegemoetkoming voor hulp aan derden – geen vervangingsinkomen)

Artikel 50ter KBW – Koninklijk besluit van 12 april 1984

Voor de periode van 1 oktober 1998 tot 31 januari 2001 ontving eisende partij een tegemoetkoming voor hulp van derden, toegekend op basis van de artikelen 215bis en 215ter van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

K.17, verwerende partij in het geding, is van mening dat deze tegemoetkoming voor hulp aan derden dient beschouwd te worden als een vervangingsinkomen. Door dit bedrag mede in rekening te brengen, overschrijdt eisende partij het toegelaten grensbedrag en heeft betrokkene voor de betreffende periode aldus geen recht meer op de verhoogde kinderbijslag in toepassing van artikel 50ter KBW. K.17 vordert de zogenaamde onrechtmatig betaalde kinderbijslag voor de periode van 1 oktober 1998 tot 31 januari 2001 dan ook terug.

Volgens de rechtbank stelt eisende partij terecht dat hulp aan derden geen vervangingsinkomen is in de zin van het koninklijk besluit van 12 april 1984. De bedoelde vergoeding wordt als een forfait voorzien, die berekend wordt op grond van de graad van noodzakelijkheid van de hulp naargelang de situatie van de betrokkene en wordt uitgedrukt als een percentage van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon. Deze vergoeding is uiteraard geen inkomen uit een beroep; het is evenmin een vervangingsinkomen, aangezien zij niet een vergoeding is die een beroepsinkomen vervangt. Deze vergoeding is noodzakelijk om de kosten van persoonlijke assistentie aan eisende partij geleverd door een derde te dragen.

Bij koninklijk besluit van 19 juli 2001 (B.S., 23 augustus 2001) werd de forfaitaire vergoeding voor hulp van derden trouwens effectief in de lijst opgenomen van vergoedingen die niet als een vervangingsinkomen worden beschouwd.

Op basis hiervan oordeelt de rechtbank dat de vergoeding voor hulp van derden aldus geen vervangingsinkomen is en dat de kinderbijslag voor de periode van 1 oktober 1998 tot 31 januari 2001 aldus onterecht werd teruggevorderd.

**5.3. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 21 februari 2005, K. 70 v. D.W.,
onuitg., A.R. nr. 70448/04 (werkzoekende schoolverlater – overschrijding
inkomstenlimiet)**

**Artikel 62, § 5 KBW – Artikel 4, § 4 koninklijk besluit van 12 augustus 1985 – Overschrijden van
het maximum toegelaten bedrag aan inkomsten tijdens de wachttijd – Vordering tot
uitvoerbaarheid bij voorraad wordt afgewezen**

In de onderhavige zaak betaalde K.70, eiseres in het geding, aan verweerster kinderbijslag voor haar kind voor de periode van oktober tot december 1997 en voor maart 1998. Uit een formulier P20 blijkt dat het betrokken kind tijdens haar wachttijd (artikel 62, § 5 KBW) voor een interim agentschap heeft gewerkt van 1 augustus 1997 tot 30 april 1998. Bij nazicht is gebleken dat de ontvangen inkomsten voor oktober, november en december 1997 en maart 1998 het maximum toegelaten bedrag overschrijden (Zie artikel 4, § 4 van het koninklijk besluit van 12 augustus 1985).

De rechtbank is van oordeel dat **de terugvordering van de onterecht betaalde kinderbijslag dan ook terecht is.**

Eiseres vordert eveneens dat het vonnis uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard, doch motiveert deze eis niet. Volgens de rechtbank zijn vonnissen in principe niet uitvoerbaar bij voorraad. Eiseres toont geen bijzondere omstandigheden aan die de uitvoerbaarheid bij voorraad zou verantwoorden. De rechtbank kan slechts met passende omzichtigheid zijn vonnis uitvoerbaar verklaren (Zie Antwerpen, 11 februari 1987, *R.W.*, 1986-87).

Een automatisch, zonder enige motivering, en ingaande op een evenzeer niet gemotiveerd verzoek tot voorlopige tenuitvoerlegging, toestaan van deze tenuitvoerlegging, is kennelijk in strijd met de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek (Zie *Rb. Mechelen*, 24 juni 1991, *T.B.B.R.*, 1994, 140, met noot).

De uitvoerbaarheid bij voorraad wordt bijgevolg niet toegestaan.

5.4. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brugge van 2 maart 2005, C.D.S.M. v. Landsbond der Christelijke mutualiteiten, *onuitg.*, A.R. nr. 111.110 (artikel 17, 2de lid Handvest van de Sociaal Verzekerde – moet herzieningsbeslissing een verbindend en uitvoerbaar karakter hebben – prejudiciële vraag aan Arbitragehof)

Eiseres was in moederschapsrust van 6 april 2001 tot 12 juli 2001. Zij was sedert 18 oktober 2000 verbonden door een overeenkomst voor beroepsopleiding in een onderneming. Aanvankelijk had het ziekenfonds geoordeeld dat betrokkene gerechtigd zou zijn op ziektevergoedingen. Naderhand meende het ziekenfonds dat de dagen gepresteerd in het stelsel 'beroepsopleiding' niet kunnen worden gelijkgesteld met werkloosheidsdagen, waaruit het fonds besluit dat er geen recht op uitkering mogelijk was. Op grond van artikel 164 Ziektewet ziet het ziekenfonds zich verplicht om de ten onrechte uitgekeerde ziektevergoedingen terug te vorderen.

De Arbeidsrechtbank is van oordeel dat het verkeerdelijk inschrijven van de betrokkene als werknemster op basis van de voorgelegde overeenkomst van beroepsopleiding in een onderneming, een fout is in hoofde van het ziekenfonds. De Arbeidsrechtbank verwijst naar de recente cassatierechtspraak inzake artikel 17, tweede lid HSV, inzake de onmogelijkheid van terugvordering van onterechte uitkeringen in geval van fout van de sociale zekerheidsinstelling. Daarin wordt gesteld dat in geval een juridische of materiële vergissing begaan wordt door een sociale zekerheidsinstelling, de herzieningsbeslissing of de nieuwe beslissing (bij intrekking van de oorspronkelijke) enkel voor de toekomst kan gelden zodat er de facto niet meer kan teruggevorderd worden (tenzij er aanleiding zou zijn voor de toepassing van artikel 17, lid 3, wat in casu niet het geval is).

In het vonnis wordt geopperd dat volgens een bepaalde interpretatie de betwiste terugvordering conform artikel 164 Ziektewet, geen 'administratieve beslissing' is (omdat zij alsnog een bevestigend vonnis nodig heeft om uitvoerbaar te zijn en niet bekleed is met het 'privilège du préalable', zodat artikel 17, lid 2 HSV in het voorliggend geval niet kan spelen).

De rechtbank besluit hieruit dat een benadering van artikel 17, lid 2 HSV waarbij ziekenfondsen (en kinderbijslagfondsen) bij wijze van spreken 'worden ontzien' en uit het toepassingsgebied ervan worden gelicht, een interpretatiewijze is die mogelijkerwijs voorbijgaat aan de inhoud van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In de onderhavige zaak stelt de Arbeidsrechtbank van Brugge dan ook de vraag aan het Arbitragehof of de interpretatie van artikel 17, lid 2 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde, luidens dewelke de herzieningsbeslissing een verbindend en uitvoerbaar karakter moet hebben, al dan niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, nu op die manier een terugvordering uitgebracht door een instelling van sociale zekerheid met publiek karakter niet verhaalbaar is op de sociaal verzekerde indien een juridische of materiële vergissing is begaan, terwijl dit in identieke omstandigheden wel het geval is bij terugvorderingen uitgebracht door instellingen van sociale zekerheid met een privaat karakter, zoals ziekenfondsen en kinderbijslagfondsen.

Volgens deze interpretatie worden in artikel 17, tweede lid HSV enkel deze beslissingen bedoeld die verbindend en uitvoerbare kracht hebben. Beslissingen tot terugvordering in geval van fout van een instelling van sociale zekerheid met privaat karakter zouden aldus niet geïmpliceerd worden bij het bedoelde artikel. Hierdoor bestaat er een discriminatie naargelang de beslissing tot terugvordering in geval van fout wordt genomen door een instelling met publiek dan wel met een privaat karakter, waarbij de eerstgenoemde beslissing in toepassing van artikel 17, tweede lid HSV niet verhaalbaar is op de sociaal verzekerde en de laatstgenoemde beslissing wél verhaalbaar blijft.

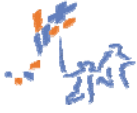
5.5. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde van 8 maart 2005, V.O.R. v. K.35, onuitg., A.R. nr. 65.220 (artikel 120bis KBW – terugvordering van onverschuldigde kinderbijslag – geen stuiting van verjaring)

Op 2 juli 2003 beslist K.35 over te gaan tot de terugvordering van onterecht betaalde kinderbijslag voor de zoon van eiseres met betrekking tot de periode van 1 april 1985 tot 30 september 1996.

Eisende partij vecht voornoemde beslissing aan aangezien de terugvordering verjaard is bij toepassing van artikel 120bis KBW en er meer dan vijf jaar verstreken zijn na de datum van uitbetaling en verweerster niet aantoont dat de ten onrechte uitbetaalde kinderbijslagen zouden bekomen zijn door valse of opzettelijk onvolledige verklaringen. Ook is er volgens eiseres geen stuiting aanwezig alvorens de verjaring was ingetreden, want een eerste aangetekende ingebrekestelling d.d. 10 juli 1998 werd door haar niet ontvangen aangezien zij reeds sedert 5 augustus 1996 officieel was ingeschreven op haar nieuw adres terwijl de kwestieuze brief werd verzonden naar haar vroeger adres en het fonds heeft gewacht tot 20 maart 2002 om een nieuwe aangetekende ingebrekestelling te verrichten.

Met betrekking tot de opgeworpen exceptie van verjaring oordeelt de rechtbank het volgende. De niet toepassing van de verjaringstermijn van vijf jaar van artikel 120bis KBW moet beperkend worden opgevat en behelst enkel die gevallen waar de rechthebbende werkelijk de intentie heeft om door bedrog of door opzettelijk verkeerde verklaringen de administratie te misleiden, wat in casu niet is aangetoond.

Het enige schrijven dat een rechtsgeldige stuiting van de verjaring zou kunnen uitmaken in de zin van artikel 120bis, § 1 KBW is het aangetekend schrijven van 10 juli 1998. Dit werd evenwel verstuurd naar het vroeger adres, hoewel eiseres reeds sedert 5 augustus 1996 officieel was ingeschreven op haar nieuw adres. Waar de ontvangst van het schrijven d.d. 10 juli 1998 door eiseres ontkend wordt en gedaagde in gebreke blijft het tegendeel te bewijzen, meer nog tot 20 maart 2002 wacht alvorens een nieuwe ingebrekestelling te verrichten op het juiste adres, hoewel zij zelf toegeeft reeds sedert 29 juli 1998 op de hoogte te zijn geweest van deze adreswijziging (wat overigens van haar verwacht mag worden aangezien zij toegang heeft tot het Rijksregister), dient samen met eisende partij vastgesteld te worden dat er **in casu geen enkele tijdige rechtsgeldige stuiting plaatsvond zodat de opgeworpen exceptie van verjaring dient ingewilligd te worden.**

5.6. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 11 maart 2005, V.S.M. v. K.80, onuitg., A.R. nr. 363.326 (artikel 50ter KBW – terugvordering van onverschuldigde kinderbijslag – artikel 120bis KBW – geen bedrog in hoofde van betrokkenen – toepassing van vijfjarige verjaringstermijn)

In de voorliggende zaak betaalde K.80 de kinderbijslag uit met inbegrip van de sociale toeslag bepaald in artikel 50ter KBW, dit laatste sedert 1987.

Ten einde het recht op en het behoud van het recht op deze sociale toeslag vast te leggen hanteerde K.80 het voorgeschreven formulier P.19 waarop eiseres gevraagd werd het brutobedrag van de laatste maand in te vullen van de inkomsten van haarzelf (werkloosheidsuitkeringen) en haar partner (uitkering mutualiteit + rente beroepsziekte). Eiseres in het geding vulde steeds op de voorziene tijdstippen de vragenlijst P19 in. Op een bepaald moment werd één van de opgegeven bijdragen echter in vraag gesteld. Bij verder onderzoek bleek dat eiseres reeds sedert 1987 verkeerdelijk nettobedragen vermeldde in plaats van brutobedragen. Aldus kwam het fonds tot de conclusie dat de grensbedragen overschreden waren en eiseres aldus niet gerechtigd was op de sociale toeslag van artikel 50ter KBW. Dit gaf bijgevolg aanleiding tot een terugvordering.

Met een schrijven van 17 december 2003 deelt het fonds haar beslissing mee om de ten onrechte uitbetaalde toeslagen terug te vorderen voor de gehele periode sedert 1 juni 1987. Het fonds stelt dat de door artikel 120bis KBW voorgeschreven verjaringstermijn van vijf jaar niet van toepassing zou zijn, aangezien het ontstaan van de terugvordering niet aan de fout van het fonds te wijten is. Het fonds gaat er impliciet van uit dat er in hoofde van eiseres bedrog is.

De rechtbank kan evenwel niet aannemen dat eisende partij opzettelijk onjuiste verklaringen heeft afgelegd. Eisende partij zal volgens de rechtbank de enige niet zijn die het verschil niet kent tussen bruto- en nettobedragen. De algemene regel is de vijfjarige verjaring. Diegene die deze termijn niet aanvaardt, dient hiervoor de nodige bewijzen te verschaffen. Verwerende partij toont volgens de arbeidsrechtbank niet aan dat eisende partij wetens en willens, opzettelijk nettobedragen vermeld heeft. De rechtbank voegt er nog aan toe dat om de vijf jaar controle uitvoeren over de ingevulde formulieren niet teveel gevraagd is.

Volgens de rechtbank kan er enkel teruggevorderd worden tot 1 januari 1999.

5.7. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 15 april 2005, K.A. v. K.17, onuitg., A.R.nr. 370.890 (co-ouderschap enkel van toepassing als kinderen Belgische nationaliteit hebben – artikel 17 HSV – vergissing in hoofde van het kinderbijslagfonds – geen terugvordering mogelijk)

Het principe van co-ouderschap is enkel van toepassing indien de kinderen de Belgische nationaliteit hebben, want kinderen van een andere nationaliteit zijn immers niet onderworpen aan het Belgisch burgerlijk recht dat inzake het ouderlijk gezag het co-ouderschap vooropstelt. Wel kan een Belgische rechter co-ouderschap uitspreken over een kind van een andere nationaliteit dat in België verblijft, waardoor het principe van co-ouderschap moet toegepast worden.

Tot zolang de kinderen de Poolse nationaliteit hebben is de co-ouderschapsregeling niet op hen van toepassing en is de feitelijke toestand bepalend voor de vaststelling van de rechthebbende en de bijslagtrekkende. Van zodra de kinderen de Belgische nationaliteit verwerven is de co-ouderschapsregeling wel op hen van toepassing, met alle gevolgen die eruit voortvloeien.

In het voorliggende geval betrof het twee kinderen van Poolse nationaliteit en ging het kinderbijslagfonds verkeerdelijk uit van co-ouderschap om de rechthebbende en de bijslagtrekkende vast te stellen. Met een schrijven van 14 april 2004 deelt K.17 aan eiseres mee dat het fonds over de periode van 1 oktober 2001 tot 31 maart 2004 ten onrechte kinderbijslag heeft uitbetaald en dat zij aldus tot een terugvordering van (een gedeelte van) het bedrag zal overgaan.

De rechtbank oordeelt dat K. 17 niet tijdig heeft gecontroleerd of er al dan niet co-ouderschap is, al dan niet in de zin van het Burgerlijk Wetboek. Ook blijkt er geen onderzoek aan huis. Hoe dan ook, het gedurende geruime tijd over alle gegevens beschikken om dan pas te oordelen dat er geen co-ouderschap is en derhalve geen recht op kinderbijslag in het stelsel van de werknemers, maar enkel in het stelsel van de zelfstandigen, is volgens de rechter een vergissing die aan het fonds te wijten is.

Eiseres kon volgens de rechter niet weten dat zij teveel kinderbijslag ontving, aangezien zij steeds de juiste verklaringen heeft afgelegd en ervan uit mocht gaan dat het kinderbijslagfonds dan wel het juiste bedrag zou berekenen. Artikel 17, 3° van het Handvest vindt naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen toepassing. Er kan derhalve niet teruggevorderd worden voor het verleden (toepassing van artikel 17 HSV).

5.8. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Tongeren van 10 mei 2005, K.N. v. K.2, onuitg., A.R. nr. 1386/97 (artikel 1410, § 2 Ger. W. – testamentaire beschikking inzake kinderbijslag – onoverdraagbaarheid)

In de voorliggende zaak verbleven de betrokken kinderen bij hun grootouders vanaf 15 december 1991 tot 14 april 1995 en wonen sedertdien terug bij hun moeder, zijnde de schoondochter. De ouders van de kinderen zijn gescheiden.

De oorspronkelijke verzoekers, de grootvader en zijn echtgenote vorderden de achterstallige kinderbijslag voor de voornoemde periode. De grootouders zijn evenwel ondertussen overleden.

Ingevolge de oppensioenstelling van de grootvader erkent K.2 zijn bevoegdheid terzake op basis van de laatste professionele activiteit van betrokkene. Deze bevoegdheid zou een aanvang nemen op 15 december 1991.

K.2 erkent het recht op kinderbijslag voor de periode van 15 december 1991 tot 14 april 1995 doch stelt dat, gezien de erfopvolging en gezien meerdere erfgenomen in het buitenland verblijven, de controledienst van de RKW zal ondervragen wat de modaliteit van betaling betreft aan de erfgenomen.

Het verblijf van de kleinkinderen bij de grootouders in de betreffende periode wordt door K.2 niet meer betwist. Er is ook geen betwisting tussen de partijen dat de gevorderde kinderbijslag oorspronkelijk diende te worden uitbetaald aan de grootmoeder.

In het eigenhandig geschreven testament van de grootmoeder wordt haar wens uitgedrukt dat de kinderbijslag voor de drie kleinkinderen zou worden uitbetaald aan haar schoondochter, de moeder van de kinderen.

Deze testamentaire beschikking van de grootmoeder kan echter geen rechtsgevolgen hebben gezien het bepaalde in artikel 1410, § 2, 1° Gerechtelijk Wetboek (onoverdraagbaarheid).

De kinderen (deels kleinkinderen) verklaren nu allen dat de kinderbijslagen mogen overgemaakt worden aan de vader van de kleinkinderen. Het belang van de kinderen wordt immers beter gediend als de kinderbijslagen worden uitgekeerd aan de vader. De rechtbank sluit zich hierbij aan. Doch gelet op het feit dat de eerste aanvraag dateert van 10 juli 1995 is de rechtbank van oordeel dat de vordering deels verjaard is, zijnde de periode van 15 december 1991 tot 1 juli 1992 (artikel 120 KBW).

Op de vraag van eisende partij om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren gaat de rechtbank evenwel niet in.

**5.9. Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 13 mei 2005, K. 13 t. H.M.,
onuitg. A.R. nr. 7044/04** (verjaring – artikel 120bis KBW – verkorting van de
verjaringstermijn)

Verjaring – artikel 120bis KBW – Toepassing door de rechtbank van het arrest van het Arbitragehof nr.13/2005 van 19 januari 2005 – Verkorting van de bestaande verjaringstermijn voor de kinderbijslaginstellingen met verwijzing naar de termijnen vastgelegd bij artikel 30 van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers wat betreft de verjaringstermijnen voor het recht op terugvordering van ten onrechte uitbetaalde uitkeringen.

Via een aangetekende brief op 13 april 2001 eiste de kinderbijslaginstelling van de betrokkene de terugbetaling van de kinderbijslag betaald voor de periode van 1 oktober 1995 tot 30 september 1996. Zij paste daarbij de verjaring van 5 jaar bepaald in artikel 120bis, eerste lid toe voor de berekening van het niet-verschuldigde bedrag.

Het Arbitragehof besloot in zijn arrest nr.13/2005 van 19 januari 2005 dat artikel 120bis van de samengeordende wetten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat het niet verwijst naar de termijnen die zijn vastgelegd in artikel 30 van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers wat betreft de verjaringstermijnen voor het recht op terugvordering van ten onrechte uitbetaalde uitkeringen.

Volgens het Hof kan immers niet aangenomen worden dat de ten onrechte verkregen uitkeringen kunnen worden teruggevorderd van de rechthebbenden op kinderbijslag, die sociaal verzekerd zijn in de zin van de artikelen 1, § 1, 3, 6 en 21, § 1, 6° van de wet van 29 juni 1981, binnen een termijn van vijf jaar indien met het ten onrechte uitbetaalde bedrag geen fraude gemoeid is.

Rekening houdend met het geconsolideerde gezag van het arrest en met de verklaring van ongrondwettigheid die het inhoudt, beslist de rechtbank dat er reden is de verjaring van drie jaar bepaald in artikel 30, § 1, van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, toe te passen.

De vraag van het fonds is dus verjaard.

Gezien de wijziging van artikel 120bis in onderzoek is, werd beslist niet in beroep te gaan.

5.10. Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 27 mei 2005, L.G. t. K. 2, onuitg., A.R. nr. 333.491 (gerechtelijke erkenning van de ongeschiktheid van een kind – verwijlinteresten)

Artikel 20 van het Handvest van de sociaal verzekerde – De rechtbank neemt een beslissing over de verwijlinteresten en hanteert daarbij een minder strikte interpretatie dan in de omzendbrief van de Rijksdienst nr. 1349 van 9 juli 2004

De rechtbank erkent dat het kind minstens 66 % ongeschiktheid is en kent het een graad van zelfredzaamheid toe van 5 punten voor de periode van 1 januari 1998 tot 30 november 2000. Het kinderbijslagfonds wordt veroordeeld de verhoogde kinderbijslag te betalen op die basis. Het moet bovendien verwijlinteressen betalen aan de wettelijke voet vanaf 6 maart 2001 tot de volledige betaling.

De eiseres vroeg de toekenning van interesten vanaf 1 januari 1998.

Het Handvest van de sociaal verzekerde, van kracht sinds 1 januari 1997, is hier van toepassing.

Als de eiseres effectief recht heeft op interesten op de sommen die haar toekomen, kunnen die interesten evenwel niet betaald worden vanaf 1 januari 1998, maar wel vanaf 6 maart 2001, datum van de aanvraag.

Verwijlinteressen kunnen immers niet verschuldigd zijn voor een datum voorafgaand aan de vraag om verhoogde kinderbijslag, gezien de instelling van sociale zekerheid geen laattijdigheid aangewreven kan worden omdat ze nog geen aanvraag ontvangen had en dus niet geacht kon worden op de hoogte te zijn van de fysieke handicap van het rechtgevend kind, ook al wordt het recht erkend een aanvang genomen te hebben voor de datum van de aanvraag.

Bijgevolg valt de instelling slechts laattijdigheid aan te wrijven vanaf de datum van de aanvraag om verhoogde kinderbijslag en zijn de interesten krachtens artikel 20 van het Handvest van de sociaal verzekerde pas verschuldigd vanaf diezelfde datum, nl. 6 maart 2001.

De rechtbank, die een beslissing neemt over de verwijlinteressen, geeft aan artikel 20 van het Handvest een minder strikte interpretatie wat betreft de berekening van de interesten dan de [CO 1349 van 9 juli 2004](#) (pagina's 2 en 3 - voorbeeld) door de verschuldigde uitkeringen voor de periode van 1 januari 1998 tot 30 november 2000 als basis te nemen voor de berekening van de interesten vanaf 6 maart 2001.

De richtlijnen in bovengenoemde omzendbrief blijven echter van toepassing als de rechtbank niet tussenkomt (ambtshalve interesten).

5.11. Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde van 16 juni 2005, S.S. v. K.43, onuitg., A.R. nr. 51.315 (artikel 69, § 1, 1^e en 3^e lid KBW – kinderbijslag wordt retroactief aan vader toegekend)

In de voorliggende zaak werd het ouderlijk gezag over het betrokken kind toegekend, gezamenlijk aan de vader en aan de moeder (co-ouderschap), met hoofdverblijfplaats bij de moeder en een klassiek omgangsrecht voor de vader.

Bij proces-verbaal van minnelijke schikking van het Vredegerecht te Aalst d.d. 17 december 2002 werd vastgesteld dat partijen akkoord gaan dat het betreffende kind, welke reeds sedert 21 juni 2002 onafgebroken bij de vader verblijft, aldaar verder verblijf en domicilie zal hebben.

Bij brief van 29 januari 2003, vraagt de vader aan K.43 om de kinderbijslag voor het kind rechtstreeks aan hem uit te betalen, wat vervolgens ook gebeurde met ingang van 1 februari 2003.

De vader meent echter dat hij op basis van het voornoemde proces-verbaal van minnelijke schikking retroactief reeds vanaf 21 juni 2002 aanspraak kan maken op de betreffende kinderbijslag. Van K.43 vordert hij dan ook de betaling van de kinderbijslag van 21 juni 2002 tot en met januari 2003. De Arbeidsrechtbank te Dendermonde is van oordeel dat deze vordering ontvankelijk en gegrond is, zodat de vader terecht aanspraak kan maken op de bedoelde achterstallen.

De brief van de vader waarbij hij vraagt om de kinderbijslag aan hem te betalen, dateert slechts vanaf 29 januari 2003, waaraan reeds gevolg werd gegeven vanaf 1 februari 2003 (conform artikel 69, § 1, 3^e lid KBW). Naar de mening van de Rijksdienst werd de kinderbijslag door K.43 tot 31 januari 2003 dan ook correct aan de moeder toegekend (in toepassing van artikel 69, § 1, 1^e lid KBW). Gelet hierop heeft de Rijksdienst aan het fonds geadviseerd om tegen het kwestieuze vonnis hoger beroep aan te tekenen.

6. Andere

/